

[Jens Peter Jensen.]

gå ind under de nye vilkår, som til syvende og sidst — og heldigvis — blev resultatet af folkeafstemningen den 2. oktober i fjor.

Sideløbende med den usikkerhed, der udsprang af socialdemokratiets famlende holdning i markedspolitikken, skabte partiet yderligere uro med planerne om såkaldt økonomisk demokrati, en politik, som blev endnu mere aggressiv og pågående efter beslutningen om dansk tilslutning til EF. Denne politik i dens mere eller mindre klare udformning lagde sin klamme hånd på store dele af dansk erhvervsliv og dets kræfter netop i den periode, hvor samme erhvervsliv i egen og i samfundets interesse burde have haft ro til at samle sig om at udmønte de nye muligheder, som et udvidet markedsområde frembød.

Den høje regering kan være overbevist om, at det gjorde indtryk i dansk erhvervsliv, da den højtærede finansminister i åbenhjertig ærlighed på et møde i Odense erklærede, at regeringen ville et angreb på ejendomsretten, og det gjorde jo ikke indtrykket mindre, da SF-lederen hr. Ømann på samme møde erklærede, at „her er der tale om revolution, her betrædes jord, hvor ingen hvid mand før har sat sin fod“. Sådanne bemærkninger er blevet noteret, ikke blot i dansk erhvervsliv, men også i udenlandske kredse med interesse for produktive investeringer i Danmark.

På mere konkrete områder står det ikke bedre til med regeringens erhvervspolitiske initiativ. Lad mig nævne, at aldrig så snart var Danmark blevet medlem af EF, hvor landbruget fik mulighed for først af alle erhverv at hente gevinster hjem til riget, før regeringen fandt på at lægge skat på netop dette erhvervs produktionsgrundlag, jorden, en skat, som ingen af dansk landbrugs konkurrenter i EF har at slås med. Jeg kan forestille mig, at landbrugets repræsentanter i de andre medlemslande har klasket sig på lårene og slået et skraldgrin op over denne danske visdom, der svækker både investeringsevne og investeringslyst hos dansk landbrug.

På skattepolitikens område forringer regeringen aktieselskabernes stilling. Dertil kommer afviklingen af afskrivninger på bindende kontrakt, der er en alvorlig belastning af likviditeten i et meget stort antal

erhvervsvirksomheder. Den gode idé med bedre afskrivninger for maskiner m. v., herunder afskrivninger på investeringer til forureningsbekæmpelse, blev kvalt under SF's varme omklamring af finansministeren. En rimelig forventet likviditetslettelse udeblev. Summa summarum blev erhvervslivet afskrivningsmæssigt ringere stillet end før.

Den højtærede handelsminister har fremsat forslag til forlængelse af lov om priser og avancer. Det sker på et tidspunkt, hvor der ikke levnes brøkdele af sekunder til en realitetsforhandling om en lovgivning, som er en uhyre belastning for erhvervslivet. De indbyggede kalkulationsregler lader sig simpelt hen ikke opretholde. De rammer først og fremmest de kapitalsvage firmaer, har altså social slagside. De giver anledning til strukturforvridninger og giver udenlandske kapitalinteresser et spillerum inden for dansk erhvervsliv, der nok ikke er helt ønskeligt.

På arbejdsmarkedets område har vi kunnet glæde os over en høj beskæftigelse, men det skyldes nu ikke alene, at beskæftigelsen er vokset inden for erhvervslivet. Det offentlige har på en nærmest — må jeg bruge et fynsk udtryk — usnutlig måde trukket arbejdskraft til sig. Det er sket i et omfang, som må overraske selv økonomi- og budgetministeren. Må jeg bede regeringen lægge mærke til, hvad det økonomiske råds formandskab i sin sidste rapport har at sige om virkningerne af øget offentligt forbrug af arbejdskraft. Regeringen har været yderst tilbageholdende med at give adgang for udenlandsk arbejdskraft, selv om erhvervslivet har dokumenteret et behov. Det må være muligt at finde frem til ordninger, der sikrer mod udnyttelse og misbrug af gæstarbejdere, uden at det behøver at ende i endnu mere papirusseri.

Det har været nødvendigt i lange perioder at føre en stram økonomisk politik; men det er min opfattelse, at pengepolitikken har måttet bære for store byrder i forhold til finanspolitikken. Det er for hyppigt forekommende, at økonomisk stramning først sætter ind via pengepolitikken, og at lemper først kommer finanspolitikken til gode. Det forhold fortæller måske noget om, at lovgivningsmagten ikke nærer tilstrækkeligt ansvar over for og har tilstrækkelig indføling med den økonomiske politik og virk-